

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/106/2021
Identifikačné číslo spisu:	7119205103
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7119205103.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu: Y. C. R., správca konkurznej podstaty dlžníka SMZ Kunová Teplica, s.r.o., 049 32 Kunova Teplica 197, IČO: 36 193 810, so sídlom kancelárie správcu Krmanova č. 14, 040 01 Košice, zastúp. spoločnosťou Vášiv & Partners s.r.o., Murgašova 3, 040 01 Košice, IČO: 47 238 836, proti žalovanému: Slovenský plynárenský priemysel, a.s., Mlynské nivy 44/a, 825 11 Bratislava, IČO: 35 815 256, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. mája 2021, č. k. 4CoKR/12/2020-182, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 4. októbra 2019, č. k. 26Cbi/4/2019-124, určil, že

- a) právny úkon úpadcu - obchodnej spoločnosti SMZ Kunová Teplica, s.r.o., so sídlom Kunova Teplica 197, 049 32 Kunova Teplica, IČO: 36 193 810, úhrada faktúry č. 3016120350 vo výške 8.209,27 Eur zo dňa 23. januára 2017 je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinná,
- b) právny úkon úpadcu - obchodnej spoločnosti SMZ Kunová Teplica, s.r.o., so sídlom Kunova Teplica 197, 049 32 Kunova Teplica, IČO: 36 193 810, úhrada faktúry č. 3017010702 vo výške 9.812,46 Eur zo dňa 23. marca 2017 je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinná,
- c) právny úkon úpadcu - obchodnej spoločnosti SMZ Kunová Teplica, s.r.o., so sídlom Kunova Teplica 197, 049 32 Kunova Teplica, IČO: 36 193 810, úhrada faktúry č. 3017020704 vo výške 7.836,98 Eur zo dňa 2. mája 2017 je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinná,
- d) právny úkon úpadcu - obchodnej spoločnosti SMZ Kunová Teplica, s.r.o., so sídlom Kunova Teplica 197, 049 32 Kunova Teplica, IČO: 36 193 810, úhrada faktúry č. 3017030705 vo výške 7.096,36 Eur zo dňa 9. júna 2017 je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinná.

Súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu SMZ Kunová Teplica, s.r.o. sumu 32.955,07 Eur a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% s tým, že o ich výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením a žalovaného zaviazal zaplatiť súdny poplatok za žalobu v sume 2.076,50 Eur na účet Okresného súdu Košice I do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 9. mája 2019 domáhal určenia špecifikovaného v bode 1. odôvodnenia tohto uznesenia, pričom dôvodil, že uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 30K/20/2017 zo dňa 4. mája 2018, zverejneným v OV č. 90/2018 zo dňa 11. mája 2018 v právnej veci navrhovateľa Slovenská republika - Daňový úrad Košice proti dlžníkovi SMZ Kunová Teplica, s.r.o. o návrhu na vyhlásenie konkurzu bol vyhlásený konkurz na dlžníka a do funkcie správcu bol ustanovený predbežný správca - JUDr. Ondrej Gajdošech, správca zapísaný v zozname správcov MS SR pod č. S 1283.

1.2. Dňa 23. januára 2017 uhradil úpadca faktúru č. 3016120350 vo výške 8.209,27 Eur za dodávku elektriny vo fakturačnom období 1. decembra 2016 až 31. decembra 2016 bezhotovostným prevodom na účet žalovaného. Dňa 23. marca 2017 uhradil úpadca faktúru č. 3017010702 vo výške 9.812,46 Eur za dodávku elektriny vo fakturačnom období 1. januára 2017 až 31. januára 2017 vkladom hotovosti na účet žalovaného. Dňa 2. mája 2017 uhradil úpadca faktúru č. 301702704 (chybou v písaní došlo k nesprávnemu číslu faktúry, faktúra má byť správne č. 3017020704) vo výške 7.836,98 Eur za dodávku elektriny vo fakturačnom období 1. februára 2017 až 28. februára 2017 vkladom hotovosti na účet žalovaného. Dňa 9. júna 2017 uhradil úpadca faktúru č. 3017030705 vo výške 7.096,36 Eur za dodávku elektriny vo fakturačnom období 1. marca 2017 až 31. januára 2017 vkladom hotovosti na účet žalovaného.

1.3. Žalobca tvrdil, že v prípade úkonov špecifikovaných v bode 1.2. odôvodnenia tohto uznesenia ide o odporovateľné právne úkony, pretože úpadca mal viacero nesplnených záväzkov po lehote splatnosti voči mnohým veriteľom, ktorých pohľadávky bol povinný uspokojovať podľa schváleného reštrukturalizačného plánu (napr. Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s., PROMET SLOVAKIA s.r.o.), pričom všetci vyššie uvedení veritelia si svoje pohľadávky riadne prihlásili do konkurzného konania vedeného na majetok úpadcu, a nakoľko neboli popreté ani správcom a ani žiadnym iným prihláseným veriteľom, považujú sa za zistené. Zdôraznil, že v čase vykonania odporovaných právnych úkonov úpadca nevykonával takmer žiadnu podnikateľskú činnosť a pri zachovaní odbornej starostlivosti si musel byť vedomý toho, že príjem z ním vykonávanej činnosti nebude postačovať na plnenie reštrukturalizačného plánu ako aj na uspokojovanie tzv. „nových pohľadávok“, t.j. pohľadávok, ktoré vznikli po povolení reštrukturalizácie. Napriek tomu nepodal bezodkladne návrh na vyhlásenie konkurzu a nepoužil majetok, ktorým v tom čase disponoval, na kolektívne a pomerné uspokojenie pohľadávok všetkých svojich veriteľov, ale pristúpil k individuálnemu uspokojovaniu vybraných veriteľov. V prípade žalovaného dochádzalo spravidla k úplnému uspokojovaniu jeho pohľadávok, o čom svedčí skutočnosť, že žalovaný si do konkurzného konania prihlásil pohľadávky v celkovej výške len 4.000,- Eur. Uvedené skutočnosti podľa žalobcu naplňajú skutkovú podstatu zvýhodňujúceho právneho úkonu, a to iné zvýhodnenie veriteľa oproti iným veriteľom. Dôvodí, že z účtovných uzávierok úpadcu je zrejmé, že jeho vlastné imanie sa dlhodobo pohybovalo v záporných hodnotách. K 31. decembru 2015 bolo vlastné imanie úpadcu v hodnote - 981.583,- Eur, k 31. decembru 2016 v hodnote - 290.686,- Eur a k 31. decembru 2017 v hodnote - 548.108,- Eur. Pokiaľ ide o existenciu úpadku v čase vykonania odporovaných právnych úkonov žalobca zdôraznil skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22. februára 2016, sp. zn. 2R/1/2016, zverejnenom v Obchodnom vestníku č. 39/2016 dňa 26. februára 2016, bola povolená reštrukturalizácia úpadcu. Snaha o vyriešenie úpadku, resp. o odvrátenie jeho hrozby však bola neúspešná, o čom svedčí konverzia reštrukturalizácie na konkurz. Uznesenie o začatí konkurzného konania bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 7/2018 dňa 10. januára 2018, uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 90/2018 dňa 11. mája 2018. Odporované právne úkony boli vykonané v období jedného roka pred začatím konkurzného konania, pričom lehota na podanie odporovacej žaloby uplynula dňa 12. mája 2019.

1.4. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril a pojednávania konaného dňa 4. októbra 2019, na ktoré bol riadne predvolaný, sa neúčastnil, ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, preto okresný súd vec prejednal v jeho neprítomnosti.

2. Súd prvej inštancie vzhľadom k skutočnosti, že odporované právne úkony boli vykonané v období jedného roka pred začatím konkurzného konania dospel k záveru, že žaloba bola podaná v zákonom stanovenej lehote. Následne vec právne posúdil podľa § 57, § 59, § 62, § 63 zák. č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“) a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Skúmajúc podmienky odporovateľnosti zvýhodňujúcemu právnomu úkonu stanovené v ust. § 59 ZKR uzavrel, že bola splnená podmienka spočívajúca v uskutočnení právnych úkonov počas jedného roka pred začatím konkurzného konania a ide o právne úkony, ktorým dlžník neodôvodnene zvýhodnil svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom. Nebolo totiž v konaní sporné, že úpadca mal v čase úhrady predmetných faktúr aj iných veriteľov, ktorých pohľadávky neboli uspokojené v takom rozsahu ako pohľadávky žalovaného a nebolo sporné ani to, že v čase uskutočnenia predmetných úhrad bol žalovaný v úpadku.

2.1. S poukazom na vyššie uvedené okresný súd dospel k záveru, že úhrady predmetných faktúr žalovaného úpadcom v dňoch 23. januára 2017, 23. marca 2017, 2. mája 2017 a 9. júna 2017 sú zvýhodňujúcimi právnymi úkonmi a nakoľko predmetný právny úkon je voči veriteľom v konkurze právne neúčinný, žalovaný je povinný zaplatiť do všeobecnej podstaty úpadcu v zmysle ust. § 63 ZKR peňažnú náhradu vo výške 32.955,07 Eur. Zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok rozhodol okresný súd v zmysle § 2 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov a zaviazal žalovaného zaplatiť súdu súdny poplatok za návrh vo výške 2.076,50 Eur.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 26. mája 2021, č. k. 4CoKR/12/2020-182, rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 4. októbra 2019 potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia prioritne uviedol, že odvolacie dôvody uvádzané žalovaným (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP) nie sú naplnené. Poukazujúc na ust. § 150 a § 151 C.s.p., zdôrazňujúc i zásadu koncentrácie sporového konania, odvolací súd upozornil na skutočnosť, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie, postupujúc podľa § 164 CSP, uznesením zo dňa 17. júna 2019 žalovaného vyzval, aby sa v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia k veci písomne vyjadril (a v prípade, ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva, označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a zároveň ho poučil o jeho procesných právach), avšak žalovaný, aj napriek skutočnosti, že mu predmetné uznesenie bolo dňa 19. júna 2019 doručené, svoju povinnosť vyjadriť sa k žalobe a substancovať tak skutkové tvrdenia na svoju obranu a predložiť dôkazné návrhy, nesplnil. Následne na prejednanie veci samej (rešpektujúc zásadu ústnosti a bezprostrednosti konania) súd prvej inštancie nariadil prejednávanie na deň 4. októbra 2019, ktoré predvolanie na pojednávanie bolo žalovanému doručené dňa 6. septembra 2019, a pretože žalovaný sa pojednávania nezúčastnil a svoju neúčast' neospravedlnil, ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie (§ 183 CSP), súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti a riadiac sa § 151 ods. 1 CSP vychádzal z tvrdení žalobcu, ktoré považoval za nesporné, pretože žalovaným neboli popreté. Odvolací súd skonštatoval, že postup súdu prvej inštancie pri ustálení skutkového stavu bol v zmysle vyššie uvedeného (vzhľadom na procesnú nečinnosť žalovaného) správny.

3.2. Osobitne k tvrdeniam uvádzaným v odvolaní odvolací súd, s poukazom na ust. § 366 C.s.p., uviedol, že tieto sú tzv. „novotami“, pre uplatnenie ktorých v odvolacom konaní neboli naplnené podmienky. Ako nedôvodnú označil i žalovaného námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko okresný súd vysvetlil, ako a na základe čoho ustálil skutkový stav (nesporné tvrdenia), pod akú právnu normu, a prečo takto zistený skutkový stav podriadil, a aké práva a povinnosti strán sporu z príslušnej právnej normy vyvodil, jeho rozhodnutie teda podľa odvolacieho súdu napĺňa atribúty uvedené v § 220 ods. 2 CSP.

3.3. Na základe uvedeného preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej

patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

4.1. Súčasne dovolateľ navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu z dôvodu osobitného zreteľa v zmysle ust. § 444 C.s.p.

5. V dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje dovolateľ podľa ust. § 420 písm. f/ C.s.p. žalovaný tvrdí, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia znemožnil žalovanému namietat' v odvolacom konaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento iba jednostranne zhrnul tvrdenia žalobcu, avšak neuviedol, aké dôkazy žalobca označil, aké prostriedky procesného útoku žalobca použil, nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, nepoukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, z ktorého dôvodu podľa žalovaného svoje rozhodnutie odvolací súd nedostatočne odôvodnil, toto je preto nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, a žalovanému bola tak odňatá možnosť konať pred súdom. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s námietkami žalovaného, nezaoberal sa otázkou plnenia reštrukturalizačného plánu tým spôsobom, že dodávka elektriny bola nevyhnutná na realizáciu podnikateľskej činnosti úpadcu nevyhnutnej pre plnenie reštrukturalizačného plánu, a aby sa dosiahla pre veriteľov čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok, čo by bez dodávky elektriny žalovaným nebolo možné, resp. ak by žalovaný úpadcovi prerušil dodávku elektriny z dôvodu neuhradenia faktúr, zmaril by sa tým účel predchádzajúcej reštrukturalizácie. Súčasne vytýka odvolaciemu súdu, že sa nezaoberal tvrdením žalovaného, že tento nemal vedomosť o nepriaznivej finančnej situácii úpadcu a nezobral do úvahy skutočnosť, že žalovanému boli uhrádzané faktúry pred vyhlásením konkurzu, avšak už po ukončení reštrukturalizačného konania.

5.2. V dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje dovolateľ podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. žalovaný namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keď krajský súd 1./ nesprávne vyhodnotil aplikáciu ust. § 57 a § 59 ZKR v spojitosti s tvrdením v bode 10. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, a síce „súd prvej inštancie dospel k záveru, že úhrady predmetných faktúr sú zvýhodňujúcimi právnymi úkonmi.." a 2./ nesprávne vyhodnotil, že zo strany úpadcu existoval úmysel ukrátiť ostatných veriteľov.

Dovolateľ zastáva názor, že pre rozhodnutie krajského súdu bolo najpodstatnejšie použitie ust. § 57 a § 59 ZKR v platnom znení, podľa ktorého nepožíva právnu ochranu výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku podľa ust. § 265 Obchodného zákonníka. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento iba prísne formalisticky aplikoval ust. § 57 a § 59 ZKR bez toho, aby bral do úvahy akýkoľvek súvis so zásadou poctivého obchodného styku.

5.3. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alter. aby dovolací súd žalobu zamietol.

6. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaného navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné v zmysle ust. § 447 písm. f/ C.s.p. odmietol, alter. ako nedôvodné v celom rozsahu zamietol.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd" alebo „najvyšší súd") ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Podľa ustanovenia § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to

zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

11. Podľa ust. § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa ust. § 431 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

13. V dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z ust. § 420 písm. f/ C.s.p. žalovaný namietá zmatečnosť, resp. nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu, a to v podobe nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia.

13.1. Žalovaný tvrdí, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia znemožnil žalovanému namietat' v odvolacom konaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento neuviedol, aké dôkazy žalobca označil, aké prostriedky procesného útoku žalobca použil, nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, nepoukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, z ktorého dôvodu podľa žalovaného svoje rozhodnutie odvolací súd nedostatočne odôvodnil a toto je preto nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, a žalovanému bola tak odňatá možnosť konať pred súdom, čím malo podľa dovolateľa dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

Vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal otázkou plnenia reštrukturalizačného plánu tým spôsobom, že dodávka elektriny bola nevyhnutná na realizáciu podnikateľskej činnosti úpadcu nevyhnutnej pre plnenie reštrukturalizačného plánu, a aby sa dosiahla pre veriteľov čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok, čo by bez dodávky elektriny žalovaným nebolo možné, resp. ak by žalovaný úpadcovi prerušil dodávku elektriny z dôvodu neuhradenia faktúr, zmaril by sa tým účel predchádzajúcej reštrukturalizácie. Súčasne vytýka odvolaciemu súdu, že sa nezaoberal ani tvrdením žalovaného, že tento nemal vedomosť o nepriaznivej finančnej situácii úpadcu a súd nezobral do úvahy taktiež skutočnosť, že žalovanému boli uhrádzané faktúry pred vyhlásením konkurzu, avšak už po ukončení reštrukturalizačného konania.

14. Relevantné znaky, charakterizujúce procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom.

Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C.s.p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. O uvedený prípad sa však podľa dovolacieho súdu v súdnej veci nejedná.

15. Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba a tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé čoho, a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil.

15.1. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že je preto právne súladné, keď odvolací súd v celom rozsahu sa stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, s poukazom na § 387 CSP, odkázal na správnosť dôvodov, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku. Pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, a síce, že nebolo sporné medzi stranami, že úpadca mal v čase úhrady predmetných faktúr aj iných veriteľov, ktorých pohľadávky neboli uspokojené v takom rozsahu ako pohľadávky žalovaného a nebolo medzi stranami ani sporné, že v čase uskutočnenia predmetných úhrad bol žalovaný v úpadku, na základe ktorých skutočností, právne posúdiac vec v zmysle ust. § 57, § 59, § 62 a § 63 ZKR, súdy dospeli k záveru, že úhrady predmetných faktúr žalovaného úpadcom v dňoch 23. januára 2017, 23. marca 2017, 2. mája 2017 a 9. júna 2017 sú zvýhodňujúcimi právnymi úkonmi v zmysle ust. § 59 a nasl. ZKR.

15.2. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že ním tvrdenou nedostatočnosťou odôvodnenia rozhodnutia, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čím malo podľa dovolateľa dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, najvyšší súd pripomína, že odvolací súd skonštatoval správnosť postupu súdu prvej inštancie pri ustálení skutkového stavu (vzhľadom na procesnú nečinnosť žalovaného), predovšetkým s akcentom na ust. § 150 a nasl. C.s.p., zakotvujúcim jednu zo základných procesných povinností strán sporu - povinnosť tvrdiť a na dané tvrdenie predložiť dôkazy preukazujúce jeho pravdivosť (dôkazné bremeno), ako i s dôrazom na zásadu koncentrácie civilného sporového konania. Súčasne v bodoch 29. a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia dôrazne poukázal na pasivitu žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie, keď tento si napriek skutočnosti, že mu bolo dňa 19. júna 2019 riadne doručené uznesenie zo dňa 17. júna 2019, č.k. 26Cbi/4/2019, ktorým okresný súd podľa ust. § 164 C.s.p. žalovaného vyzval, aby sa v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia k veci písomne vyjadril, svoju povinnosť nesplnil a nezúčastnil sa ani hlavného pojednávania vo veci dňa 4. októbra 2019, na ktoré predvolanie mu bolo doručené dňa 6. septembra 2019 a svoju neúčast' neospravedlnil, ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie (§ 183 CSP). Súd prvej inštancie teda vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a riadiac sa § 151 ods. 1 CSP vychádzal z tvrdení žalobcu, ktoré považoval za nesporné, pretože žalovaným neboli popreté, ktorý postup odvolací súd označil za správny, a svoj záver náležite odôvodnil.

15.3. Nie je z toho dôvodu podľa dovolacieho súdu relevantnou ani námietka žalovaného, keď vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa vo svojom, podľa žalovaného nedostatočne odôvodnenom, rozsudku nezaoberal otázkou plnenia reštrukturalizačného plánu tým spôsobom, že dodávka elektriny bola

nevyhnutná na realizáciu podnikateľskej činnosti úpadcu nevyhnutnej pre plnenie reštrukturalizačného plánu, resp. ak by žalovaný úpadcovi prerušil dodávku elektriny z dôvodu neuhradenia faktúr, zmaril by sa tým účel predchádzajúcej reštrukturalizácie a taktiež sa nezaoberal tvrdením žalovaného, že tento nemal vedomosť o nepriaznivej finančnej situácii úpadcu a nezobral do úvahy skutočnosť, že žalovanému boli uhrádzané faktúry pred vyhlásením konkurzu, avšak už po ukončení reštrukturalizačného konania. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podľa najvyššieho súdu dostatočne zrejme zdôvodnil, že tvrdenia žalovaného, uvádzané v odvolaní sú tzv. „novotami“ pre uplatnenie ktorých v odvolacom konaní neboli naplnené podmienky (§ 366 C.s.p.) a žalovaný naplnenie týchto podmienok navyše ani netvrdil. Uvedené v odvolaní prvýkrát predstreté argumenty sa netýkali procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu; ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie, preto odvolací súd na ne neprihliadol ani v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z uvedeného je jednoznačné, že žalovanému počas konania nebola nijakým spôsobom odňatá možnosť konať pred súdom, tento naopak rezignoval na svoje procesné práva, spočívajúce v možnosti k veci písomne sa vyjadriť a v prípade, ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva, uviesť vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva, označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a zúčastniť sa prejednávania veci, a všetky svoje argumenty predstrel súdu až v odvolacom konaní.

16. Dovolací súd vyslovuje dostatočnosť odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií v ich organickej jednote. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalovaného, že odvolací súd (súd prvej inštancie) svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16.1. V tejto súvislosti najvyšší súd ešte pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C.s.p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C.s.p. a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

17. Na predmetných záveroch zotrváva rozhodujúci senát dovolacieho súdu aj v predmetnej veci a nevidí žiadny rozumný dôvod, aby sa od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu odklonil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožnil s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nedostatočnom odôvodnení, alebo nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Konanie pred odvolacím súdom tak v rozhodovanej veci nebolo postihnuté tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

18. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalovaného prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejednatel'né.

19. Žalovaný v dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keď krajský súd nesprávne vyhodnotil aplikáciu ust. § 57 a § 59 ZKR v spojitosti s tvrdením v bode 10. odôvodnenia svojho rozhodnutia, a síce že „súd prvej inštancie dospel k záveru, že úhrady predmetných faktúr sú

zvýhodňujúcimi právnymi úkonmi..." a nesprávne taktiež podľa žalovaného vyhodnotil, že zo strany úpadcu existoval úmysel ukrátiť ostatných veriteľov.

Dovolateľ zastáva názor, že pre rozhodnutie krajského súdu bolo najpodstatnejšie použitie ust. § 57 a § 59 ZKR v platnom znení, podľa ktorého nepožíva právnu ochranu výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku podľa ust. § 265 Obchodného zákonníka. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento iba prísne formalisticky aplikoval ust. § 57 a § 59 ZKR bez toho, aby bral do úvahy akýkoľvek súvis so zásadou poctivého obchodného styku, resp. aplikácia zákonného odôvodnenia nie je v súlade so zásadami poctivého obchodného styku.

20. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C.s.p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C.s.p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 C.s.p. v spojení s ust. § 432 ods. 1, 2 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Žalovaný prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C.s.p. dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

21. Predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je sformulovanie právnej otázky dovolateľom, ktorá podľa jeho názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová. Vždy sa vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je teda uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu. Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p. nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p., čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C.s.p. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

22. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalovaného v časti, v ktorej namieta nesprávne právne posúdenie, predmetné náležitosti neobsahuje.

22.1. Všeobecne platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej, to znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

22.2. Dovolací súd zdôrazňuje, že pre posúdenie - či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej - a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

22.3. Žalovaný v dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keď krajský súd nesprávnou aplikáciou ust. § 57 a § 59 ZKR uzavrel, že zo strany úpadcu existoval úmysel ukrátiť ostatných veriteľov. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento aplikoval na vec ust. § 57 a § 59 ZKR bez toho, aby bral do úvahy akýkoľvek súvis so zásadou poctivého obchodného styku, podľa ktorej nepožíva

právnú ochranu výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku podľa ust. § 265 Obchodného zákonníka, resp. nie je právne nárokovateľné odoberať tovar (elektrinu), ktorá navyše bola pre plnenie reštrukturalizačného plánu kľúčová a zároveň zaň neuhrádzať kúpnu cenu.

23. V rozhodovanej veci dospel dovolací súd k záveru, že žalobcom nastolená právna otázka je otázkou hypotetickou, ktorá nebola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. Dôvodom pre rozhodnutie vo veci samej, teda vyhovneniu žaloby, nebolo vyriešenie žalobcom sformulovanej právnej otázky, resp. dovolateľom tvrdená, zo strany odvolacieho súdu nesprávna aplikácia ust. § 57 a § 59 ZKR bez zohľadnenia zásady poctivého obchodného styku. Odvolací súd neposudzoval prípadný rozpor aplikácie ust. § 57 a § 59 ZKR so zásadou poctivého obchodného styku. Dovolací súd uvádza, že vyššie uvedená, z dovolania žalovaného vyplývajúca otázka, resp. akákoľvek odpoveď na ňu, by bola bez dopadu na rozhodnutie vo veci vec, ergo nemohla by zásadná, schopná zvrátiť výsledok sporu.

23.1. Dovolací súd v neposlednom rade taktiež uvádza, že tvrdenie žalovaného uvedené v bode 22.3. odôvodnenia tohto rozhodnutia je v konaní argumentáciou novou. Žalovaný počas doterajšieho konania nežiadal, aby súd aplikáciu ustanovení § 57 a § 59 ZKR preskúmal aj cez prizmu poctivého obchodného styku. Uvedené je tak prostriedkom procesnej obrany žalovaného, ktorej účelom nie je preukázať včasnosť a ani prípustnosť dovolania, preto je v zmysle ust. § 435 C.s.p. novotou, ktorá je v dovolacom konaní neprípustná, z ktorého dôvodu na ňu dovolací súd neprihliadol. Pokiaľ dovolací súd na uvedenú námietku neprihliadol (§ 435 C.s.p.), táto nemohla ani zakladať prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (obdobne v 3Obdo/18/2021, 5Obdo/5/2021, 1Obdo/24/2020).

23.2. Dovolanie nie je možné považovať za ďalšie odvolanie (k tomu vid. ust. § 366 C.s.p.) a vychádzajúc z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku konštatuje, že tzv. „novoty“ nie sú v zásade v dovolacom konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt (obdobne k tomu 2Obdo/97/2020, 2Obdo/3/2021). Uvedená úprava vyplýva zo zásady, že istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Výnimkou je uplatnenie skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (ust. § 435 C.s.p.).

24. Dovolací súd preskúmaním dovolania žalovaného považuje za potrebné skonštatovať, že v ňom absentuje akékoľvek jednoznačné vymedzenie inej právnej otázky (s výnimkou „otázky“ uvedenej v bode 22.3. a 23. tohto rozhodnutia), od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie krajského súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Najvyšší súd pripomína, že i Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 291/2021-48 uviedol, že z nedávnych rozhodnutí ústavného súdu (napr. nálezy sp. zn. I. ÚS 115/2020 , I. ÚS 336/2019) vyplýva požiadavka na náležité posúdenie dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti, napr. «Pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzí právnu otázku (§ 432 CSP) je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale na druhej strane nesmie ani dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky». (porov. tiež Hlušák, M., Glosa k uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017 In. Súkromné právo 3/2017, s. 129, I. ÚS 336/2019). V tomto kontexte ústavný súd vyžaduje (I. ÚS 115/2020), „...aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť... preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky“. Z dovolania, ktorého prípustnosť žalovaný odvodzuje od ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je zrejmä nespokojnosť dovolateľa, keď tento citujúc z komentárov k ust. § 57 a § 156 ZKR, ako i nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 200/2011, vytýka odvolaciemu súdu, že sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s námietkami žalovaného, konkrétne nezaoberal sa otázkou plnenia reštrukturalizačného plánu tým spôsobom, že dodávka elektriny bola nevyhnutná na realizáciu podnikateľskej činnosti úpadcu potrebnej pre plnenie reštrukturalizačného plánu, a aby sa dosiahla pre veriteľov čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok, čo by bez dodávky elektriny žalovaným nebolo možné, resp. ak by žalovaný úpadcovi prerušil dodávku elektriny z dôvodu neuhradenia faktúr, zmaril by sa tým účel predchádzajúcej reštrukturalizácie a súčasne vytýka odvolaciemu súdu, že opäť sa nezaoberal tvrdením žalovaného, že tento nemal vedomosť o nepriaznivej finančnej situácii úpadcu a

nezobral do úvahy skutočnosť, že žalovanému boli uhrádzané faktúry pred vyhlásením konkurzu, avšak už po ukončení reštrukturalizačného konania. Najvyšší súd opätovne pripomína, že odvolací súd sa vyššie uvedenými tvrdeniami, z dôvodu, že tieto boli v konaní „novotami“, vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal (viď bod 34. rozhodnutia odvolacieho súdu).

24.1. Dovolací súd záverom navyše konštatuje, že vo vzťahu k v bode 24. odôvodnenia tohto uznesenia uvedenej argumentácii žalovaného, nejedná sa obsahovo ani o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vzťahu k tvrdenej prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 C.s.p., avšak o argumentáciu k namietanej nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorej sa vo vzťahu k žalovaným tvrdenej prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. dovolací súd venoval vyššie v bodoch 15. a nasl. svojho rozhodnutia.

25. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že žalovaný nevymedzil dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p. spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p., prípustnosť dovolania žalovaného teda ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., nie je procesne daná, preto dospel k záveru, že dovolanie je v tejto časti potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p.

26. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalovaného podľa ust. § 420 písm. f/ C.s.p. ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ a f/ C.s.p. odmietol.

27. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., s dôrazom na skutočnosť, že žalovaný si ich náhradu v dovolacom konaní neuplatnil.

28. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok